

O ROSTRO E A VOZ

O poeta Xavier Seoane déitase a escoitar o canto da terra

O poeta Xavier Seoane vai de vagar transformándose nunha árbore máis da paisaxe das Mariñas coruñesas. Crítico de arte e poeta, tense ocupado abondosamente da obra de moitos artistas plásticos galegos e publicado varios volumes poéticos onde a natureza e o ser humano son protagonistas. Os títulos dos seus poemarios delatan: *Os bosques encendidos*, *A cálida do paxaro*, *O Canto da terra ou Eu tamén oír as vozes do orvallo* falarán da voz telúrica deste poeta irmánado coa causa antiga e nobre da defensa das plantas e das aves.

—*E difícil disociar o que se escribe do que se vive. Eu penso que na natureza está todo, está a nosa orixe, o noso ser e a través dela podemos escoitar as voces más profundas que emanam do noso espírito. O home contemporáneo vive nun drama pola perda deste paraíso. A fascinación que sobre mim exerce a terra é tan grande que de non preocuparme os temas sociais, da civilización e do home creo que podería optar tranquilamente polo silencio e polo retiro. Ainda que, se cadra, a miña personalidade quedase incompleta.*

Xavier Seoane é un home de vastas lecturas. Os clásicos, os románticos, os místicos castelanos, os poetas en idioma inglés do presente século xunto co coñecemento das literaturas orientais completan un panorama de hálitos poéticos que inundan a súa obra.

—*As pegadas do que un le quedan na súa obra. A Occidente sóbralle retórica, por iso interézame a concentración da literatura oriental, a súa capacidade de penetrar nas cousas cun bisutur tan fino que chega ata o corazón e entrañas do mundo máis fondo. Europa é vítima da razón, e eu que non estou en contra dela, teño que rebelarme cando en nome da razón se mata o instintivo e o sentimental.*

Defensor da palabra a ultranza, Xavier Seoane é da opinión de que o poeta debe dicir a súa obra en público, recitarles os seus versos aos amantes da poesía comuni-

Xavier Seoane é dos que pensan que o poeta debe decir a súa obra en público, recitar os seus versos

VÍCTOR ECHAVE

carse con eles. Entende que o instante da revelación do poema ao lector a través do libro carece da maxia que acadan os versos espallados ao ar pola voz do propio poeta.

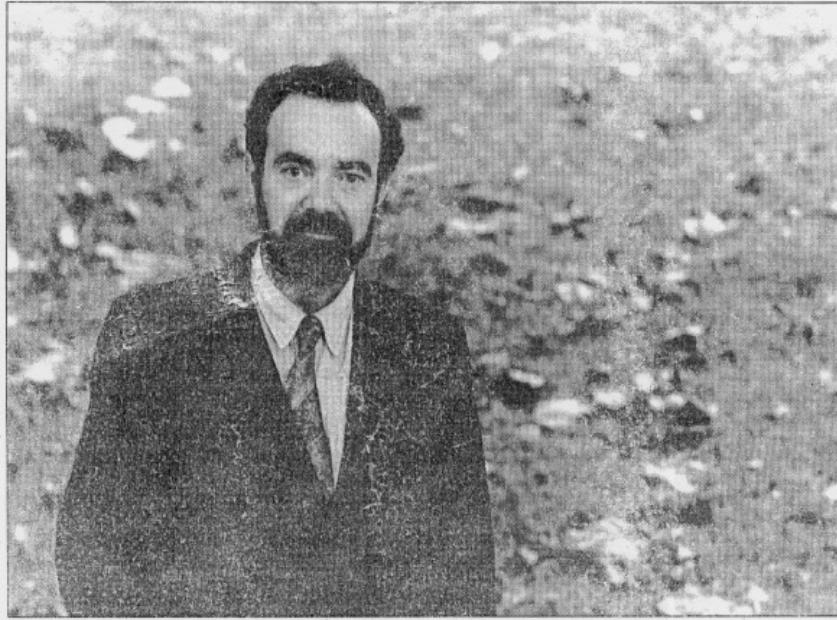
—*Son dos que pensa que o poeta debe dar a coñecer a súa obra oralmente e non só nos libros, porque o contacto entre os seres humanos*

nun momento determinado é algo único irrepetible noutro momento. Deberíamos profundizar en novas formas de oralidade a través de novas técnicas e medios de comunicación, sería unha maneira de levarlle a poesía á xente mais alá do simple recital. A palabra poética vén das orixes e ten unha carga ex-

traordinariamente densa que debe fecundar e irradiar, e entra dentro dunha seria dimensión do sagramado. Agora ben, estou en contra de certa sensación de liturxía que ás veces encontro nos recitais. Non se trata de transcendentalizar unha comunicación que debese ser más fluida e humana que desde un púlpito.

Pero a poesía de Xavier Seoane non só estuda o seu destino, senón que aborda outros camiños de expresión. É o caso de libros como *Presencias*, *Regreso* e *advenimiento* ou *Iniciación e regreso*. Son outros fillos para os que o poeta tamén ten que buscar o seu alimento.

—*Na miña poesía a*

O poeta asegura que calquera lugar ten unha fonda poética e que Galicia está chea de emanacións, unha terra moi forte

V.E.

temática amatoria está presente desde diversos rexistros. O elextaco, o temporal, os chamados temas eternos da poesía tamén se atopan na miña obra. E logo, penso que teño unha veta importante nalguns libros arredor do tema da nosa civilización, das nosas sociedades con tódolos seus problemas, as súas inxustizas e as súas lacras.

Pero Xavier Seoane non descansa, novos mundos e habitantes fantasean o seu cerebro. Incansable traballador e criador está sempre a crear novos xeitos de expresarse.

—*Eu creo que cada vez máis estou indo cara a un alento elextaco e menos xubiloso. Aínda que penso que na miña poesía sempre convivirán xuntos a exultación e a perda, o canto e o deva-*

O deserto, a Pampa, a sabana africana ou as rexións polares teñen unha poética moi chamativa que foi cantada en numerosas ocasións. Galicia ten a súa propia, serena e profunda, primitiva e salvaxe. Xavier Seoane define o seu territorio:

—*Calquera lugar do planeta, agás aqueles destruídos polo home, ten unha fonda poética. E mesmo ás veces a destrucción ten unha poética feroz que nos cega. Pero Galicia está chea de emanacións, é unha terra moi forte. A súa condición costeira e atlántica é sinfónica. E logo a súa terra, coa súa lentura, a súa sensualidade, o seu barroquismo, a súa luz e sombras, os seus neboeiros que son como buques fantasmais que viaxan de día e de noite... é como se houbese unha raíz imán debaixo de nós que transmite unha forza que vén desde o momento auroral no que case o pensamento níñase formulaba. O home era un cosmos, nese espacio utópico que debemos recuperar no noso tempo.*

Tíñamos que rematar así. Evocando as orixes, o primeiro fiuncho que medrou no planeta, os ecos e as voces que vían desde o centro do universo, o pai sol e os ríos e bosques que alimenta. Tíñamos que rematar así, amando a creación.

Lino Braxe